

градъ ще ги закаратъ. Азъ вѣрвамъ. Нали затова дойдохме. Да ви освободимъ.

— Дано Богъ имъ помогне пакъ да ги видимъ!

Съ такива надежди и двамата прекараха есеннитъ дъждовни дни и нощи и се приготвиха за зимата, която дойде съ голѣми студове и дълбоки снѣгове.

*

На връхъ Коледа, руската войска и българското опълчение на Бѣлия генералъ Скобелевъ напустнаха върха св. Никола, спустнаха се съ вжда по леденитъ урви и спрѣха при село Шейново. Тукъ се бѣ окопала турската войска, която бѣ въ Шипка и по планината.

Срещата стана бързо. Турцитъ бѣха победени и пленени, съ много паши, войници и топове. Пътятъ на рускитъ войски бѣше свободенъ къмъ Тракия.

Баба Петрана и Николай, застанали на пътя, очакваха повторното дохождане на освободителитъ.

— Нали ти казахъ, бабо, че нашитъ ще дойдатъ, — говорѣше радостно възбуденъ Николай, подпирайки се още на тояжка.

— Пакъ дойдоха, Боже! Пакъ ще видя юнацитъ.

— Бабо Петрано, следъ малко, като минатъ войскитъ, ще тѣ оставя и ще тръгна съ тѣхъ за Цариградъ...

— Като идешъ тамъ, кажи много здраве на султана отъ баба Петрана, — пошегува се старата жена. Николай се засмѣ.

— Ще му кажа... Слушай, бабо, ти ми спаси живота. Искамъ да ти се отплатя за голѣмото добро. Вземи това и знай, че нѣма да те забравя, — и младиятъ офицеръ ѝ подаде една кожена кесийка.

— Какво е това, Николай?

— Пари. Златни рубли.

Сякашъ огънь парна костеливата ржка на баба Петрана.

— Пари? — и тя насила вѣврѣ кесийката въ ржцетъ на слисания офицеръ.

Но, бабо... Защо?... Отъ голѣма благодарностъ...

Баба Петрана си дръпна ржцетъ назадъ и бързо заговори:

— Ами азъ съ какво да ви се отплатя за кръвта, която проливате изъ

нашата земя, за да ни избавитъ отъ душманитъ? Азъ спасихъ единъ, за да се отблагодаря на всички ви. — И сълзи потекоха по сбръчканитъ ѝ бузи.

Николай, трогнатъ отъ тая неочаквана признателностъ на старата българка, не знаеше, какво да ѝ отговори.

— Вземи си паритъ, Николай. Не ги приемамъ... Ами ти жена имашъ ли си?

— Нѣмамъ. Годенъ съмъ.

— Ха, съ тия пари купи златни обици и ги занеси армаганъ на годеницата си отъ баба Петрана.

— Добре, ще купя.

Въ това време по пътя затропаха въ снѣжната далечина конетъ на рускитъ казаки.

— Идатъ! — извика Николай и побѣгна да ги посрещне.

Ето го, застаналъ предъ коня на Бѣлия генералъ, Николай се представя на своя началникъ и бързо разправя своята история на руски езикъ.

— Тази старица ме спаси, — завърши той като посочи баба Петрана, която стоеше малко на страна и само блажено се усмихваше.

Генералтъ слѣзе отъ коня и отиде при нея. Стисна ѝ ржката и нѣколкократно ѝ благодари, че е спасила единъ руски офицеръ.

— Николай се прости съ своята спасителка, цѣлуна дѣсницата ѝ и се присѣдини къмъ своитъ другари, които отминаха далечъ на югъ.

Баба Петрана дълго гледà подиръ рускитъ орли. Старото ѝ сърдце радостно тупкаше. Топлитъ ѝ сълзи капѣха по бѣлия снѣгъ.

Ник. Ник.

